В цьому році зима
Не вдягала білої свити.
Часом вже й приміряла.
Та хтось її зразу крав.
Пошукала, поплакала...
Що ж робити? —
Бідувала в старій
Із торішніх зів’ялих трав.
Як коли лютувала,
Стелила рядно ожеледиць.
Сперечалася з морем.
Несла сум’яття вітрів.
Все збиралась на силі.
Та не встигла огледіться.
Як проснулись дерева
І на Одрі лід потемнів.
Крига буйно ломилась
У відкриті двері протоки.
Лід кришився, б’ючись
Об каміння берегове...
І нарешті по Одрі —
Темній, широкій —
На останній крижині
Самотня чайка пливе.
— Ти куди ж розігналась?
Чи, бува, не до самого моря?
Чайки держаться гурту,
А ти відпливаєш одна.
А крижина тонка,
А крижина майже прозора...
Ну, а що, як її
Розмиє вода весняна?
Ну, а що, коли їй
Та удержать тебе несила?
Затріщить і відломиться...

Піде вода кругами...
— Дивна людино!
Я ж маю крила.
Нащо крилатим ґрунт під ногами?